

КО ЈЕ КО

Дејан Алексић (1972, Бад Оајнхаузен, Немачка), објавио је књиге песама *Пошћуни говор* (1995), *Доказивање сенке* (1996), *Свајдашњи час* (2000), *Собна мишоложија* (2003), *После* (2005), *Довољно* (2008), *Једино већар* (2011), *Бићи* (2013), *У добар час* (2016), *Рагно време раја* (2018), *Докле шрају свешови* (изабране песме, 2020), *Уради сам* (2021), *Одавде се види* (2023) и *Мајнешно ђоље* (2025), као и роман *Пећља* (2021) и збирку прича *Хомункулус* (2025). Добитник је „Бранкове награде“, Награде „Матићев шал“, „Просветине награде“, награда „Бранко Миљковић“, „Бранко Ђопић“, „Меша Селимовић“, „Змајеве награде“, „Мирослав Антић“, „Васко Попа“, „Владан Десница“, и др. Аутор је и двадесетак књига намењених деци, за које је добио бројна књижевна признања, међу којима и Награду „Политикиног забавника“, два пута Награду „Невен“, Награду Змајевих деџих игара, Награду „Душан Радовић“... Аутор је и неколико позоришних текстова за децу. Заступљен је у бројним антологијама, а песме су му превођене на енглески, грчки, норвешки, бугарски, француски, словеначки, пољски и македонски језик. Добитник је стипендије из Фонда „Борислав Пекић“ за 2010. годину. Живи у Краљеву и ради на месту уредника часописа *Повеља* и издавачке делатности НБ „Стефан Првовенчани“.

Драган Бабић (1987, Карловац), основне, мастер и докторске студије завршио на Филозофском факултету у Новом Саду. Бави се есејистиком и књижевном критиком, главни је уредник часописа *Домећи* и програмски уредник Сомборског књижевног фестивала. Објавио је две збирке Твитер прича (2014. и 2017) и студију *Имјерашив новума: Први*

свешки рай у српској и анилоамеричкој међурајној љрози (2021), приредио књигу *Проза о љрози: фрајментии о крајкој љричи* Давида Албахарија (2017), антологију *Сићушне љриче: српска микро-љрича* (2021) и панораму *Последња Аћари љенерација: љанорама новосадских љрозаиста љенерације осамдесетих* (2021). Живи у Новом Саду.

Вилијам Бароуз (William Burroughs; 1914, Сент Луис, САД – 1997, Лоренс, Канзас, САД), амерички писац и визуелни уметник, једна од средишњих личности битничке генерације и послератне америчке авангарде. Дипломирао је на Универзитету Харвард. Први роман, *Junkie* (1953), објавио је под псеудонимом Вилијам Ли, док му је међународну славу донео роман *Naked Lunch* (1959; српски превод *Голи ручак*, Просвета, 1986). У сарадњи са Брајоном Гајсином развио је *cut-up* технику, коју је применио у књигама *The Soft Machine* (1961), *The Ticket That Exploded* (1962) и *Nova Express* (1964). Објавио је и романе *Cities of the Red Night* (1981), *The Place of Dead Roads* (1983) и *The Western Lands* (1987), као и бројне есеје, интервјуе и звучне записе. Његово дело снажно је утицало на књижевност, музику и контракултуру друге половине двадесетог века.

Пол Боулс (Paul Bowles; 1910, Њујорк, САД – 1999, Тангер, Мароко), амерички писац, композитор и преводилац. Студирао је композицију код Арона Копланда, а током тридесетих и четрдесетих година писао је музику за позориште, балет и филм. Књижевну славу стекао је романом *The Sheltering Sky* (1949; српски превод *Чажу Сахари*, Ренде, 2005), након којег је објавио романе *Let It Come Down*

(1952), *The Spider's House* (1955) и *Up Above the World* (1966). Аутор је више збирки приповедака, међу којима су *The Delicate Prey and Other Stories* (1950; српски превод *Нежни ђлен и грује ђриче*, КЦНС, 2023) и *Midnight Mass* (1981), путописне књиге *Their Heads Are Green and Their Hands Are Blue* (1963) и аутобиографије *Without Stopping* (1972). Бавио се и снимањем традиционалне мароканске музике и превођењем дела мароканских аутора и усмених приповедача.

Џејн Боулс (*Jane Bowles*; 1917, Њујорк, САД – 1973, Малага, Шпанија), америчка списатељица и драмска ауторка. Њен невелик опус чине роман *Two Serious Ladies* (1943; српски превод *Две озбиљне даме*, Штрик, 2015), драма *In the Summer House* (1953) и збирка приповедака *Plain Pleasures* (1966; српски превод *Једноставна задовољства*, Штрик, 2017). Њена проза је обележена црним хумором, необичним дијалозима и психолошки сложеним, често маргинализованим женским ликовима. После можданог удара 1957. године готово је потпуно престала да пише, а њено дело стекло је веће признање тек у деценијама након смрти.

Ристо Василевски (1943, Наколец на Преспанском језеру, Македонија), пише (на српском и македонском) поезију, прозу, есеје и књижевну критику, преводи са македонског, турског, португалског, албанског, румунског, руског, бугарског и словеначког. Књиге песама: *Шайушања* (1968), *Временија* (1970), *Давање облика* (1981), *Лисшање време* (1984), *Болна кућа* (1984), *Ошћи у Пресју* (1986), *Играње ѓлавом* (1997), *Лешојис хиљадугевејшћојоследње* (2000), *Тканица зла* (2001), *Храм, ѓйаххрам* (2003), *Фреска одречи* (2005), *Искојине* (2006), *Сушћ* (словосћев) (2007), *Оде, о да* (2013), *Сушћ* (2014), *Божанствени додир* – *ствихови из књѓа објављених на македонском језику* (2018) и *Срце круѓа* (2018); философеме *Нуљћо време* (2010), *Сновиди бишћка* (2012), *Ошћисци свесној* (2016) и *Кључаоница* (2020); роман за децу у стиховима *Новчаникова чудбина* (1998). Стручна

монографија: *Ог ћерѓица до фасаге* (1975). Приредио више књига и антологија.

Алекса Васиљевић (1996, Крагујевац), дипломирао је на Катедри за англистику на Филолошком факултету Универзитета у Београду. Преводи са енглеског језика.

Боривој Герзић (1959, Београд), писац шест књига приповедака, последње три за „Ренде” – *Један живић какав јесће* (2012), *Последње ствари* (2014), *Прича. Љубав* (2016), романа *Љушам сад мрћав свешћом* (2025) и збирке песама *Ја свако и грује ћесне* (2022), као и неколико позоришних комада – *Срне без ѓушке* (2017), *Наглежном* (2019) и др. Објавио је студију о феномену умирања *Кореоѓрафија мориенди* (2016), биографију *Бекејш: човек и дело* (2019), књигу *Ошћључавање Уликса* (2025); коуредник је антологије савремене светске приче *Куле, ѓрадови: мајстѓори крајћке ѓрозе* – *од Гојоља до Фосћера Воласа* (2013). С енглеског је превео дела двадесетак аутора, између осталих *Месечину и грује драме* Харолда Пинтера, *Тамни лавиринћ* Лоренса Дарела, *Џојсове, Бекетове и Макјуанове* приповетке, драме *Сема Шепарда*, *Едварда Олбија*, *Мамета*, *Артура Копита*, *Диланову* поему „*Мучко убиство*”. Аутор је и *Речника анћло-америчкој сленћа*, *Речника енћлеских фраза и ѓдиома* и *Речника срћској жарћона*.

Владислава Гордић Петковић, редовна професорка на Филозофском факултету у Новом Саду. Објавила је монографије *Синшакса шћшине: ѓоешћика Рејмонда Карвера* (1995) и *Хеминѓвеј: ѓоешћика крајћке ѓриче* (2000), збирке научних студија *Коресћонгенција: шћкови и ликови ѓосћмодерне ѓрозе* (2000), *На женском конћиненћу* (2007), *Мистћика и механика* (2010) и *Пушћка слици свешћа* (2024). Њени есеји, књижевне критике и колумне сабрани су у књигама *Виршuellна књижевност* (2004), *Виршuellна књижевност 2* (2007), *Књижевност и свакодневица* (2007), *Формашћирање* (2009), *Пушћка слици свешћа* (2024) и *Меморијска ћена: рашчћшавања* (2025). Збирку чланака *Књижевност*

с ђраћа века: оїледи и из анїлофоне књижевно-
сти (2019) објавила је у коауторству с Ива-
ном Ђурић Пауновић, а са Младеном Јако-
вљевићем студију *Књижевни ум и ђодручја*
фантасије (2023). Приредила је за штамп-
пу критичка издања драма Вилијама Шек-
спира *Кориолан*, *Хамлеш* и *Маїбеш*, *Буку и*
бес Вилијама Фокнера и избор из књижев-
ног дела Антонија Исаковића за едицију
Десет векова српске књижевности. У сарад-
њи са Аријаном Лубурић Цвијановић сачи-
нила је зборник радова *Нова лица свешке*
књижевности (2012). Приредила је антоло-
гије *Новосадска женска ђроза: од исїовешти*
до ђушїоиса (2020) и *Реїиона: анїолоїија*
реїионалне женске књижевности (2022).

Алмир Залихић (1960, Мостар), завршио је
студије књижевности. Поезију, прозу, есе-
јистику и књижевну критику у листовима
и часописима објављује од 1980. године. Бави
се антологичарским радом. Заступљен је у
антологијама, читанкама, панорамама и
изборима књижевног стваралаштва. Уре-
дио је и приредио на десетине књига дру-
гих аутора. Главни је уредник издавачке
куће „Залихица”. Био је главни и одговорни
уредник часописа *Живоїш*, те часописа *Мак*.
Члан је Друштва писаца БиХ. Објављене
књиге: *Сухи жиї* (приче, 1989), *Расељено ли-
це* (поезија, 1993), *Расељено лице и друїе ђје-
сме* (поезија, 1994), *Поїлед изнуїтра* (есеји,
1999), *Расељено лице и друкчије ђјесме* (пое-
зија, 2000), *Сасвим обична смрїш* (роман,
2002), *Породични албум* (поезија за дјецу и
омладину, 2003), *Рјечник сумњи* (поезија,
2005), *Имају ли звијезде домовину* (приче,
2007), *Искорак из мука* (есеји, критике, 2010),
Lucida Calligraphy (поезија, 2010), *Половина*
їређашњеї свиїеша (поезија, 2011), *Сатера*
obscura (поезија, 2012), *Поеїшика разгешених*
деїшаља *Амира Брке* (студија, 2016), *Искорак*
из мука (критике, 2019), *Туїа је їолуб у биїелом*
(приче, 2020), *Круна свеїа срушенї* (поезија,
2020), *Поїлед изнуїтра*, *изнова – о књижевно-
сти* *Бошњака Санџака* (2024, студија), *Слаїа-
ње времена* (поезија, 2024). Живи у Сарајеву.

Перо Зубац (1945, Невесиње), песник, писац
за децу, есејиста, антологичар и преводилац.
Гимназију је завршио у Зрењанину, а сту-
дирао је југословенске књижевности на Фи-
лозофском факултету у Новом Саду. На књи-
жевној сцени појавио се шездесетих година
двадесетог века и током наредних деценија
објавио велики број песничких књига, дела
за децу, есеја и антологија. Ширу популар-
ност стекао је љубавном поемом *Мосїарске*
кише (1974), која је постала једно од његових
најпознатијих дела и преведена је на бројне
језике. Међу значајнијим књигама су *Never-*
more (1967), *Разїовори са Госїогином* (1971),
Закаснела їисма (1973), *Разлої блаїости*
(1975), *Узморје* (1978), *Љувене* (1980), *Оїворе-*
ни сан (1980), *Мирис беїшурана* (1984), *Песмар*
(1986), *Доба киша* (1989), *Тамне риме* (2001),
Повраїшак Мосїару (2005), *Молиївеник сна*
(2007), *Ленка Дунђерска* (2010), *Гласови у їи-*
шини (2017), *Кљуйко живоїша* (2019) и *Песме*
за Меј (2023). Писао је и поезију и прозу за
децу, приређивао антологије домаћег и стра-
ног песништва и бавио се телевизијским и
културним радом. Добитник је бројних на-
града и преведен на многе језике. Живи у
Новом Саду.

Марија Јовановић (2000, Пожаревац) завр-
шила је основне студије арапског језика и
књижевности, а потом и мастер студије на
Филолошком факултету у Београду. Била је
добитница Доситејејеве стипендије на основ-
ним и мастер студијама. Тренутно похађа
докторске студије на Филолошком факул-
тету у Београду. С арапског на српски пре-
вела је кратке саудијске приче *Последњи*
индијанац писца Тарика ел Џарида у сарад-
њи с колегиницом Олгом Дивјак, а потом и
кратке оманске приче *Закони їубиїка* оман-
ског писца Мазина Хабиба. Такође, с колеги-
ницом Олгом Дивјак написала је удбеник
српског језика намењен говорницима арап-
ског језика.

Наталија Лудошки (1966, Перлез), књижев-
ност је завршила на Филозофском факул-
тету у Новом Саду, где је магистрирала

(„Књижевна критика у делу Слободана Јовановића“) и докторирала („Књижевнокритичко и научно дело Младена Лесковца“). Објавила је књиге *Слободан Јовановић као књижевни кришичар* (2008), *О Младену Лесковцу: ојледи, чланци, љрејиска* (2011), *Књижевна ојлелања Младена Лесковца над љицима савременицима* (2015), *Скица за књижевни лик Слободана Јовановића* (2019), *Није ми свеједно с ким разјоварам* (интервјуи с писцима, 2020), *Пуш смисла – огаброне књижевне кришике* (2021) и приредила књигу Младена Лесковца *Избор из дела* (2017). Методичке радове, књижевнокритичке и књижевноисторијске огледе објављује у периодици. Запослена је у Зрењанинској гимназији. Живи у Новом Саду.

Ивана Максић (1984, Крагујевац), пише поезију, цртице, есеје и преводи с енглеског језика. Објавила књиге поезије *О шело швори ме* (2011), *Изван комуникације* (2013), *La mia paura di essere schiava* (на италијанском, 2014) и књижицу *Јаз сем швој љројатандни филм* (2018), као и књигу кратке прозе *Вејавица: маршал дейресија* (2023). Поезија јој је заступљена у више антологија и зборника. Уредница је зборника поезије социјалне тематике *До зуба у времену* (2014) и регионалног зборника социјалне и ангажоване поезије *РЕЗ* (2016), те новина МАМАЦ (од 2015). *Кћери, зар не видиш да љорим* је ауторкина четврта књига поезије (Награда Београдског фестивала поезије и књиге *Трџни се! Поезија!* 2020).

Љиљана Малетин Војводић (Нови Сад), завршила студије књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду. Чланица је Српског књижевног друштва и Друштва књижевника Војводине. Ауторка је романа, културолошких студија, књига о уметности, књига уметника (*Како разумети савремену уметност*, *Скрик*, *Они који једу сирово месо*, *„Поси Нора“ арш(ис)*, *Како разумети нову уметничку љраксу* и др.). Излагала је у Србији и иностранству, а текстови су јој објављивани у домаћим и страним антологијама,

у домаћим часописима, дневној штампи и онлајн. Боравила је на резиденцијалним и истраживачким пројектима у Норвешкој, Финској, Шведској, Јапану, Француској, Португалији, Шпанији, Русији, Естонији, Латвији, на Исланду, Гренланду, Свалбарду и др. Коуредница *Evrovizion.Crossing Novi Sad* магазина (*ifa*, Штутгарт), главна и одговорна уредница портала за уметност *Арш бокс*. Награђивана је за свој књижевни рад: Награде „Улазница“, „Андра Гавриловић“ и „Милутин Ускоковић“, као и иностраним грантовима и стипендијама (НОРЛА, MQ – Беч, Амбасада Норвешке у Београду, Министарство иностраних послова Финске, Министарство иностраних послова Аустрије, ЕУ Јапан Фест – Токио, Нови Сад ЕПК 2022, Музеј Упернавик, Гренланд и др.).

Мухамед Мрабет (*Mohammed Mrabet*; 1936, Тангер, Мароко), марокански усмени приповедач и сликар. Почетком шездесетих година упознао је Пола Боулса, који је током наредних деценија снимао и преводио његове приче на енглески. Заједно су објавили више књига, међу њима *Love with a Few Hairs* (1967), *M'Hashish* (1969), *The Lemon* (1969) и *The Big Mirror* (1977). Поред књижевности бави се и сликарством, а радове је излагао широм Европе и Америке.

Петар Матовић (1978, Ужице), завршио је студије српске књижевности у Београду. Пише поезију и есеје, објављује у периодици, заступљен је у више антологија у земљи и иностранству. Песме су му преведене на више језика. Објавио је збирке песама: *Камерни комади* (1996), *Кофери Џима Џармуша* (2009; преведена издања: *Walizki Jima Jarmusha*, Maximum, Kraków, 2011; *Les maletes de Jim Jarmusch*, La Cantarida, Palma de Mallorca, 2013), *Огакле голазе габрови* (2013), *Из срећне републике* (2017), *Не хлеб, већ морфијум – изабране љесме* (Загреб, 2019), *Ог срећнаша република* (Скопље, 2020) и *Као ехо на сонару – изабране љесме* (2024). Добитник је стипендија: „*Gaude Polonia*“ (2013) Министарства културе Републике Пољске, „Балтичког цен-

тра за писце и преводиоце” (Визби, Шведска, 2015), „Традуки” (Сплит, 2016), „Културконтакт” (Беч, 2017) и „Q21” (Беч, 2017). Добитник је награда „Бранко Миљковић” и Перо деспота Стефана Лазаревића за збирку песама *Из срећне републике*.

Димитрије Митриновић (1887, Доњи Поплат – 1953, Ричмонд код Лондона), књижевни критичар, филозоф, есејиста, песник, преводилац и један од значајних представника ране српске авангарде. Детињство је провео у Зовом Долу код Невесиња, школовао се у Благају и Мостару, а филозофију, психологију и логику студирао је у Загребу, Београду, Бечу, Минхену и Тибингену. Био је сарадник и члан уредништва часописа *Босанска вила*, у којем је 1905. објавио и своју прву песму „*Lento doloroso*” под псеудонимом М. Димитријевић. Сарађивао је и у часописима *Бранково коло*, *Дело*, *Нова искра*, *Срђ*, *Српски књижевни гласник* и другим. У тексту *Естетичке контемплације* (1913) формулисао је један од првих футуристичких програмских исказа у српској књижевности. После избијања Првог светског рата одлази у Лондон, где је наставио интензиван интелектуални и публицистички рад и био повезан са часописима *The New Age* и *The New Europe*. Залагао се за југословенско уједињење, пансловенство и различите облике европског и светског духовног повезивања. Био је у контакту са Василијем Кандинским и бројним британским интелектуалцима. Његово дело поново је афирмисао Предраг Палавестра, нарочито у књизи *Дојма и ушопија Димијтрија Мишириновића* (1977).

Јелена Огњеновић (2001, Сремска Митровица), завршила је основне и мастер студије на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду на Одсеку за српску књижевност и језик. Тренутно је на докторским студијама (Језик и књижевност). Приказе и научне радове је објављивала у неколико националних зборника и часописа. Ауторка је романа за децу *Последњи лешник* (2016). Добитница је Награде „Андре Гавриловић” (2026) за нај-

бољу књижевну критику. Запослена је на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду као истраживачица-приправница.

Иван Радосављевић (1969, Јагодина), дипломирао је светску књижевност на Филолошком факултету у Београду. Од 1994. до 1999. радио је као уредник у књижевном часопису *Реч*, а од 1999. до 2013. као уредник у издавачкој кући „Стубови културе”. Пише књижевну критику, преводи с енглеског, француског и шпанског језика. Објавио је књигу књижевних критика *Будно око – Из савремене српске прозе* (1999). Живи у Београду.

Немања Радловић (1978), завршио је студије српске књижевности са општом књижевношћу на Филолошком факултету у Београду, на ком данас ради као професор на Катедри за српску књижевност са јужнословенским књижевностима. Поред фолклористике, бави се проучавањем езотеризма, нарочито у вези са књижевношћу. Аутор је књига *Слика свећа у српским народним бајкама* (2009), *Подземни шок. Езотерично и окултно у српској књижевности* (2009), *Формуле, слике, једноставни облици* (2015), *Подземни шок 2. Српска књижевност и езотеризам 1957–2000* (2020), *Где ружа и лошос цвећа. Слика Индије у српској књижевности и култури* (2023).

Јелена Савић, активисткиња ромског порекла рођена у Београду, тренутно је на докторским студијама дигиталне хуманистике при Центру за родна истраживања Универзитета у Упсали. Завршила је мастер студије филозофије на Централноевропском универзитету у Будимпешти, као и основне студије андрагогије на Филозофском факултету у Београду. Њен уметнички рад обухвата поезију, перформанс, дигиталну илустрацију и стрип, а под утицајем феминистичке и критичке теорије, теорије светског система колонијалности/модерности, афропесимизма, студија белине и критичке теорије расе, преиспитује гадованску супремацију и ка-

нонске приказе ромског субјективитета. Песме су јој штампане у пролећном броју часописа *Packington Review* 2023. године, као и у антологији *Cat Painters: An Anthology of Contemporary Serbian Poetry* (2016). Њену рану збирку песама, *Експлозивне шпунчице* (2004), објавила је Матица српска. Своју поезију дели и на веб-платформи *usernameaspotry.wordpress.com*.

Маја Рогач Станчевић (1973, Нови Сад), докторирала на Одсеку за српску књижевност Филозофског факултета у Новом Саду. Пише студије, есеје и књижевну критику. Објавила је студије *Фиџралдсоу и фиџралдсоу* (2008) и *Историја, ђеуџолоија, фама* (2010). Објављује критичке текстове у периодици. Живи у Новом Саду.

Срђан Срдих (1977, Кикинда), дипломирао је на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности на Филолошком факултету у Београду. На истом факултету је одбранио докторску тезу „Однос фикције и стварности у Џонатана Свифта“. Запослен је у Гимназији „Душан Васиљев“ у Кикинди и на месту координатора истоименог северобанатског Центра за таленте. С Владимиром Арсенићем води Радионицу креативног писања у Београдском читалишту, а заједно су и оснивачи издавачке куће „Партизанска књига“. Радио је у редакцијама више књижевних часописа, а последњих неколико година активно се бави уредничким послом, специфично регионалном и англосаксонском прозом. Један је од победника конкурса за најбољу необјављену причу интернет сајта *www.bestseler.net*, а добитник је и прве награде за прозу на конкурс зурењанинског часописа „Улазница“ (2007), стипендије Фонда „Борислав Пекић“, те награда „Биљана Јовановић“ и „Едо Будиша“. Објавио је романе *Мршво ђоље* (2010), *Саџори* (2013), *Сребрна мајла ђага* (2017), *Љубавна ђесма* (2020) и *Аушосекција* (2023), збирке прича *Есирандо* (2011) и *Саџоревања* (2014), као и књигу есеја *Зайиси из чишања* (2014).

Милован Стефановски (1952, Ресен, Македонија), песник, приповедач, романијер, књижевни критичар, публициста, преводилац. Студирао је на Универзитету „Св. Кирила и Методија“ у Скопљу. Дипломирао је на смеру Југословенска књижевност са македонским језиком на Филолошком факултету 1975. године. Радио је у више редакција часописа, недељника и новина, почевши као новинар сарадник, а завршивши као главни и одговорни уредник дневних новина. Од 1987. до 1991. био је предавач македонског језика на универзитетима у Крајови и Истанбулу. Аутор је шест збирки поезије, исто толико романа, књиге есеја, а најзначајнији преводи су му *Пушовања Чајлда Харолда* (прво певање) Џ. Г. Бајрона и *Песма о Нибелунзима*, немачки средњовековни спев (2015). Заступљен је у најзначајнијим антологијама савременог македонског песничког и прозног стваралаштва у земљи и иностранству. Његове књиге, као и појединачне песме и приповетке преведене су и објављене на више страних језика. У два наврата, по један мандат, био је секретар и председник Друштва књижевника Македоније. Члан је Уније књижевних преводилаца Македоније. Добитник је најзначајнијих књижевних награда и признања која се додељују у Македонији.

Џон Хопкинс (*John Livingston Hopkins Jr.*; 1938, Оринџ, Њу Џерси, САД – 2021, Енглеска), амерички романијер, путописац и дневничар. Дипломирао је на Универзитету Принстон, а од 1962. до 1979. живео је у Мароку. Објавио је романе *The Attempt* (1968), *Tangier Buzzless Flies* (1972) и *The Flight of the Pelican* (1983). Најпознатији је по књизи *The Tangier Diaries 1962–1979* (1995), а дневничке записе са својих путовања објавио је и у књигама *The South American Diaries* (2007) и *The White Nile Diaries* (2014).

Игор Цвијановић (1979, Тузла), завршио је основне и магистарске студије на Одсеку за англистику Филозофског факултета у Новом Саду, а докторирао на Филолошком факул-

тету у Београду. Објавио је преводе књига Дејвида Фостера Воласа, Кормака Макартија, Џона Барта, Карила Филипса, Та-Нехасија Коутса, Криса Абанија, Ен Карсон, Џојс Керол Оутс, Ени Пру, Исака Башевиса Сингера, Хенрија Џејмса, Томаса Лиготија и других. Добитник је Награде за превод године 2011. Друштва књижевника Војводине за превод књиге *Изјубљен у кући смеха* Џона Барта. Аутор је студије *Нук Кејв и њоешика њресџуа* (2022). Живи и ради у Новом Саду.

Алфред Честер (*Alfred Chester*; 1928, Бруклин, САД – 1971, Јерусалим, Израел), амерички прозни писац и књижевни критичар. Студирао је на Њујоршком универзитету и Универзитету Колумбија. Објављивао је приче, есеје и критике у бројним америчким књижевним часописима. Добитник је Гугенхајмове стипендије 1957. године. Објавио је збирке приповедака *Here Be Dragons* (1955) и *Behold Goliath* (1964), као и романе *Jamie Is My Heart's Desire* (1956) и *The Exquisite Corpse* (1967). Део његових текстова објављен је постхумно у књигама *Head of a Sad Angel* (1990) и *Looking for Genet* (1992).

Јасна Шамић (1949, Сарајево), босанскохерцеговачка и француска књижевница, песникиња, романијерка, есејисткиња, преводитељка, оријенталисткиња и позоришна ауторка. Дипломирала је оријенталистику на Универзитету у Сарајеву, где је касније и докторирала, а усавршавала се и у Паризу. Њен научни рад посебно је везан за османску

и суфијску књижевност, историју културе и односе Истока и Запада. Радила је у Оријенталном институту у Сарајеву и предавала на универзитетима у Француској. Пише на босанском/српскохрватском и француском језику, а објављује поезију, романе, приповетке, есеје, драме и научне студије. У њеним књижевним делима често се преплићу теме егзила, идентитета, историје, рата, положаја жене, културног памћења и сусрета различитих цивилизација. Значајан део њеног стваралаштва настао је после одласка из Сарајева током ратова деведесетих и трајног настајења у Француској. Бави се и преводјењем са француског, турског, арапског и персијског језика, као и позоришним и филмским радом. За свој књижевни и научни рад добила је више признања у Босни и Херцеговини и Француској.

Мухамед Шукри (*Mohamed Choukri*; 1935, Бени Шикер, Мароко – 2003, Рабат, Мароко), марокански писац. Међународну књижевну славу стекао је аутобиографским романом *For Bread Alone* (српскохрватски превод *Голи крух*, Знање, 1988), који је први пут објављен 1973. године у енглеском преводу Пола Боулса. Роман је касније преведен на више од тридесет језика, а са књигама *Време ђрешака* (1992) и *Лица* (2000) чини аутобиографску трилогију. Објавио је и збирке приповедака *Лудак од ружа* (1979) и *Шашор* (1985), као и књиге сећања на Жана Женеа, Тенесија Вилијамса и Пола Боулса.